

Studie stínů

HLEDAČI DUŠÍ I

María V. Snyderová

COO
BOO

Studie stínů

Hledači duší I

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maria V. Snyderová
Studie stínů – Hledači duší I – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Studie stínů

HLEDAČI DUŠÍ I

María V. Snyderová

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

SHADOW STUDY

Copyright © 2015 by Maria V. Snyder

All rights reserved including the right of reproduction in whole,
or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination, or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales are entirely coincidental.

Translation © Magdaléna Stárková, 2022

ICE STUDY

Copyright © 2009 by Maria V. Snyder

Translation © Kateřina Stupková, 2022

Cover © Kamila Flonerová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-543-4

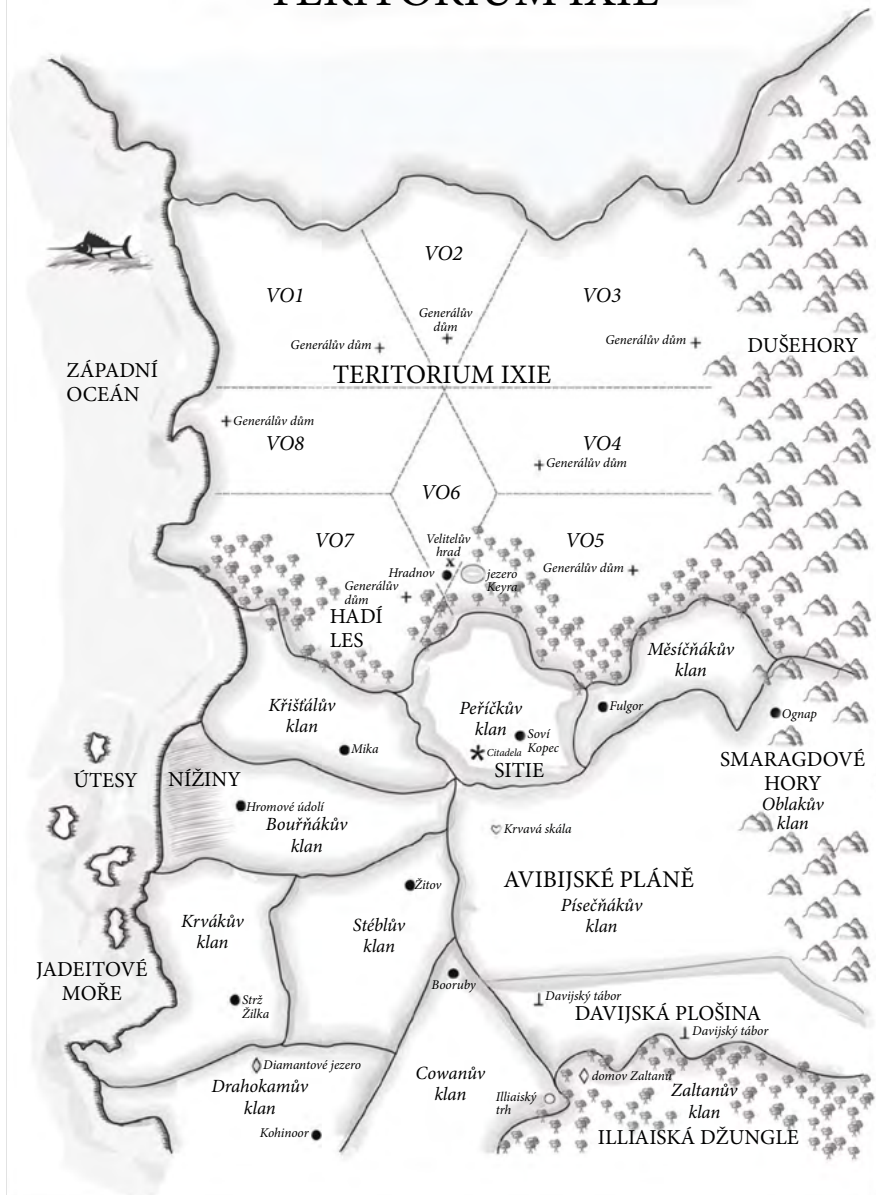
ISBN e-knihy 978-80-7661-720-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7661-721-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-722-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

TATO KNIHA JE VĚNOVÁNA VŠEM VĚRNÝM ČTENÁŘŮM,
KTEŘÍ MĚ PROSILI O DALŠÍ PŘÍBĚHY O JELENĚ A VALEKOVĚ.
TENHLE JE PRO VÁS. AŽ SE VÁM HEZKY ČTE.

TERITORIUM IXIE

Bonusová povídka

Studie ledu

Prolog

Leif

Rusalčin krok se změnil a probudil Leifa z lehké dřímoty. Narovnal se v sedle a rozhlédl se kolem. V chladném nočním větru v dálce problikávalo světlo lucerny. Fulgor, hlavní město území Měsíčňákova klanu, od něj byl už jen asi hodinu jízdy.

Leif poplácal Rusalčin zpocený krk. „Výborně, holka.“ Kdyby to byl jiný než písečňácký kůň, rozhodně by se nedostali do Fulgoru dřív než za další celý den. „Dostaneš porci mléčných otrub navíc.“

Zakručelo mu v žaludku. „A pro mě...“ Zamyslel se nad hospodami a tavernami ve Fulgoru, porovnával kuchaře a hospodské. Většina jeho oblíbenců se teď už určitě uložila k spánku, ale Reilly možná ještě bude vzhůru. „Tak tedy k Jezu, prosím, Ru.“

Jen několik odvážných duší se v tom ledovém vzduchu osmělilo vyrazit do dlážděných ulic Fulgoru. Pach hořícího uhlí, páleného dřeva a hnoje těžce visel všude kolem. Ještě tři týdny, než začne studené období. Leif vyrůstal ve vlhké a horké Illiaiské džungli daleko na jihu, a tak tohle vlezlé počasí opravdu nenáviděl. Když míjeli směs obchodů, výroben a domovů, které lemovaly silnici, přitáhl si plášť těsněji k tělu.

V půli cesty do hospody seskočil a kráčel vedle Rusalky, aby vychladla, než vstoupí do čistých stájí na zadním dvorku. Leif mávnutím ruky odehnal stájníka, pořádně koně vykartáčoval a dal mu slíbené pochoutky. Kbelíky v jejím stání naplnil vodou a krmením.

„Zůstanete tu dlouho, pane?“ zeptal se stájník.

„Jen pár dní.“ Leif mu hodil stříbrnou minci. „Postarej se o ni, jak nejlépe dovedeš, ano?“

„Ano, pane.“

Přehodil si sedlové vaky přes rameno a zamířil dovnitř. V hlavní místnosti hospody sedělo jen pár lidí, popíjeli pivo a vykládali si cosi tichými hlasy.

Hospodská se na něj usmála. „Pane Leife, ráda vás zase vidím.“

„Ahoj, Sarah, máš prázdný pokoj, co bych si mohl pronajmout?“

„Ale jistě!“ Převzala si jeho zavazadla a plášť a podala mu klíč.

„Je Reilly v kuchyni?“

„Myslím, že ano, ale radši si pospěšte.“

Leif neváhal. Procpal se dřevěnými dveřmi rovnou do pulzujícího tepla. UVítala ho záplava božských vůní. Ko-

řeněné, pikantní, sladké a ostré pachy se vznášely všude ve vzduchu. Leif se zhluboka nadechl a v žaludku mu s očekáváním zakručelo.

Kuchař Reilly Měsíčník právě míchal těsto ve veliké stříbrné míse. Při Leifově příchodu vzhlédl. „Kuchyně je zavřená.“

„Podle mého názoru by zavírání kuchyně mělo být trestné,“ pronesl Leif.

„Tak to jdi říct sitijské Radě.“

„To jsem udělal, ale mojí žádosti nevyhověli,“ odfrkl si. „Moc mě to nepřekvapuje, vzhledem k tomu, že jejich kuchař všechno převarí a nemá tušení, že existuje i jiné koření než sůl. Předpokládám, že všichni členové Rady vnímají zavírání kuchyně jako sebeobranu pro své žaludky.“

Reilly se zasmál. „Ty jseš ale fajnovka, Leife.“

„Mám radši, když se mi říká znalec. A jestli budeš někdy chtít přesídlit do Citadely, mohl bych zařídit, že tě přijmou do kuchyně v Domově mágů.“

Kuchař nad starou hádkou pobaveně zabručel. Oba dva byli stejně podsadití a mohutně stavění, ale kuchaři bylo asi o dvacet let víc než pětadvacetiletému Leifovi. Z jedné z pecí vytáhl pekáček, na talíř naskládal plátky rostbifu a hromadu brambor a poslal ho po pultu. „Přitáhni si židli.“

„Už jsem se bál, že to neřekneš.“ Leif přešel místnost dvěma kroky, našel si vidličku a pustil se do jídla. S potěšením zasténal. „Tak tohle je dokonalá kombinace chutí.“

„To jsi ujel takovou dálku jen kvůli jídlu?“

„Ne. Jsem tady na žádost radní Měsíčníkové. Zdá se, že polapili vraha a potřebují, abych ho vyslechl.“ Leifovo jedi-

nečné kouzlo mu umožňovalo vycítit nálady a pocity druhých. Mezi jeho schopnosti patřilo také nadání odhalit lži, vinu a zlo. Těžko se to vysvětlovalo, ale když se člověk zlobil, Leifův nos zahorel pachem červeného pepře.

„Vážně? O tom jsem nic neslyšel. Víš, kdo to je?“

„Ne. Jen že zabil hned několik obětí.“

„To se mi nezdá.“

„Ne všechno hned prosákne na veřejnost, Reilly. Kdybys věděl půlku z toho, co vím já...“ Leif se oklepal. „Nikdy bys už svou kuchyni neopustil.“

„Myslíš ty věci s Davijci a ohnivým Drhačem před dvěma lety?“

„Přesně.“ Nemnoho lidí si bylo vědomo toho, jak blízko byli Drhači ke svržení Rady a ovládnutí Sitie. Ještě štěstí, že si Leifova sestra Jelena uvědomila plný rozsah svých schopností Hledačky duší. Bez ní by nikdy nevyhráli.

Leif změnil téma. „Vymyslel jsi v poslední době nějaké nové recepty?“

Reilly se načepýřil. Bavili se o jídle, vaření a receptech – to byla tři jeho oblíbená témata. Leif ochutnal několik jeho pokusů a sdělil mu názor na nejrůznější příchuti a směsi. Když nadešel úsvit, kuchař připravil k snídani koláče.

Sarah vešla dovnitř brzy poté, co byl hotov. „Božínku, to jste vy dva vzhůru celou noc?“

„Ehm...“ Leif se díval všude, jen ne na ni.

„No, za to rozhodně zaplatíte. Mezitím tě, Leife, přišli hledat čtyři strážní z Fulgoru.“

Zvláštní. Počítalo se s tím, že dorazí mnohem později. „No jo.“

A skutečně, v hlavní místnosti hospody na něj čekali čtyři urostlí chlapíci. Pohrávali si s límcí stříbrno-bílých uniforem a popotahovali se za rukávy. Leifova magie naléhavě vzplála ve chvíli, kdy vycítil jejich neklid. Z toho, jak na ně lidé v místnosti zahlíželi, Leif soudil, že se jim nelíbí tolik zvědavých očí. Stoupal z nich i další známý pach, ale Leif tu emoci nedokázal zařadit – musel by přijít blíž a očichat jim oblečení, což většina lidí považovala přinejmenším za zvláštní.

„Děje se něco?“ zeptal se místo toho.

Svalovec po pravé straně s několika seržantskými insigniemi na tunice, jejíž knoflíky se ve snaze udržet látku pohromadě pořádně napínaly, pronesl: „Něco se stalo, pane. Dostali jsme rozkaz vás přivést.“

„Co se stalo?“

Chlapík se rozhlédl. „Radní Měsíčníková vám všechno vysvětlí, pane.“

Zvláštní. „V pořádku, seržante. Dejte mi minutku, jen si vezmu plášť.“ Leif vyběhl po schodech, vzal si kabát, mačetu a několik šipek navíc, které zastrkal různě po skrytých kapsách. Čtyři strážní? To bylo trochu moc na eskortu k sálu, kde zasedá místní Rada. Copak si radní myslela, že Leifovi hrozí nebezpečí?

Připojil se ke čtveřici, seržant je vyvedl ven a pak dál stále tichými ulicemi. Leif se snažil všechny muže vyslýchat, ale drželi se scénáře a opakovali jen to, že mu radní všechno vysvětlí, až dorazí na místo.

V polovině cesty pak odbočili do menší uličky.

„Zkratka,“ pronesl seržant.

Až na to, že si Leif byl skoro jistý, že tahle ulice vede pryč od radnice. Přemýšlel nad Reillyho poznámkami. Nejlepší místo, kde se něco dozvědět, byla vždycky místní hospoda nebo taverna. Tak jak to, že Reilly o tom vrahovi nic neví?

Najednou mu v mysli všechno zapadlo na své místo.

To bylo hloupé, Leife, vážně hloupé. Srdce se mu prudce rozbušilo, když zvažoval možnosti. Čtyři na jednoho, ale on měl na své straně moment překvapení. *Asi na vteřinku. Mohlo by to stačit. Nebo taky ne. Je to lepší než nechat se vmanévrovat rovnou do pasti.*

Když se přiblížili k ústí ulice, předstíral kýchnutí a připravil si do dlaně několik šipek. Pak se bez varování rozběhl. Seržant Svalovec křičel, ať zastaví. K jeho překvapení se Leif opravdu zarazil, otočil se a hodil šipky, mířil na krky dvou nejbližších mužů. Jednou minul, ale druhá šipka se zabodla rovnou do kůže.

Tak to je jeden. Leif vytáhl mačetu z pouzdra. Strážníci zaváhali. Většina šermířů si s mačetou nevěděla rady. V porovnání s úzkou čepelí byla Leifova těžší a mohutnější zbraň daleko smrtonosnější. Jejich dlouhá ostří jim sice poskytovala výhodu, ale Leif se nezdrží tak dlouho, aby si tuhle teorii otestovali. Snad.

Muž, kterého zasáhl uspávací směs, se zhroutil na zem a rozptýlil ostatní. Leif vytáhl další šipku a vyslal ji ke Svalovci, který se skrčil. Sakra. Seržant tasil meč a vyrazil vpřed, zaútočil na Leifův trup. Kov zazvonil, když Leif jeho výpad zablokoval. Soustředil se jen na to, aby ho ostří protivníka nenaporcovalo, zůstával u obranných manévrů, podařilo se

mu protivníkovi zasadit pár mělkých ran. Ale dlouho nevydrží, seržant byl dost schopný.

Je čas zapálit mu ukradenou uniformu. Leif v sobě zkoncentroval sílu. Jeho jediná další magická schopnost měla čas od času svoje upotřebení.

„Selene,“ zakřičel seržant. V tu chvíli mezi ně padl ochranný štít a zablokoval Leifovu magii. Leifa to překvapilo, máchl mačetou příliš pozdě a o dva pohyby později ho Svalovec odzbrojil. Zbylí dva ho popadli za ruce a zatáhli ho do boční uličky. U vchodu do jedné z budov postávala žena a gesty jim naznačovala, ať si pospíší.

Leif věděl, že jakmile ho dostanou dovnitř, všechny jeho naděje budou zmařeny. Jeho tělem se rozběhl adrenalin, přivolal značnou dávku síly, takže se mu povedlo vykroutit. Praštil Svalovce do tváře, kopl muže napravo a patou nabral toho na levé straně.

Z budovy se vyhrnuli další. Leif viděl, že jsou ve značné přesile, obrátil se a chtěl se rozběhnout, utéct, ale někdo ho zezadu složil k zemi. Zatáhli ho dovnitř do matně osvětleného skladiště a pohodili ho na zem. Dveře se zavřely s prasknutím, které mu rozechvělo hrud'

„Ukažte mu, co se stane, když bude odporovat,“ přikázala žena.

Leif měl jen vteřinu na to, aby se připravil, než na něj zaútočili pěstmi i kopanci. Ten útok snad trval celou věčnost. Bolest mu vystřelovala do každého svalů, svět se mu rozmazal do nejasné agonie plné tmavých poletujících šmouh.

Těsně před tím, než omdlel, ta žena řekla: „To stačí. Mrtvý nám k ničemu nebude.“

ČÁST 1

Jelena

Kikiin hlas mě vytrhl ze snu. *Levandulová, vstávat!*

Kiki, co se děje? zeptala jsem se svého koně skrze naše kouzelné myšlenkové spojení.

Zlý pach.

Nechala jsem oči zavřené a všemi smysly se natáhla do okolí, hledala potíže. Kolem domu se plížil nějaký muž. Protože byla právě půlnoc, pochybovala jsem, že přichází na zdvořilostní návštěvu. Jeho emoce se navíc komíhaly mezi nervózní energií a očekáváním.

Ponořila jsem se do jeho myšlenek hlouběji a setkala se s pevnější hradbou. Byl to mág. Otevřela jsem oči a převalila se, abych vzbudila Valeka. Už byl pryč. Deko stočená na matraci a jeho pižmová vůně byly jediným důkazem jeho nedávné přítomnosti. Jak tohle bez kouzel dělá?

Díky, Kiki. Postaráme se o to. Vyklouzla jsem z postele a natáhla si červený hedvábný župan. Dar od Valeka. Byl

ušitý z nejjemnějšího sitijského hedvábí a nechal ho navrhout pro mě na míru – přesně na moje tělo, ručně vyšívaný, dal se nosit i naruby a do záhybů a švů byly všity kapsičky pro tajné umístění zbraní.

Pachy, ozvala se poplašeně Kiki. *Mnoho zlých pachů.*

Kolik? zeptala jsem se. Do mysli mi náhle vtrhla pořádná nálož pachů. Ostrý. Štiplavý. Nechutný. Zemitý. Obilný. Pět narušitelů, ne jeden. Ještě víc jsem napnula své smysly, až za stáj a pastvinu, do lesů obklopujících mou chaloupku. Sova. Mýval. Myš. Nic jiného. Což znamenalo...

Znovu jsem se vrátila k tomu muži a soustředila se. Ochraňoval své společníky štítem, který blokoval moje kouzlo. Proběhla mnou ledová vlna. Tohle už nebyl jednoduchý problém. Rozběhla jsem se dolů po schodech.

V zámku zaškrábaly šperháky, zatímco jsem popadla svůj vystřelovací nůž a zaujala pozici vedle dveří. Bledé měsíční světlo a záře pohasínajících uhlíků stačily k tomu, abych rozeznala větší tvary v obýváku. Pohovka. Kulaťoučké křeslo. Stolek. Valek nikde. Dobře. Kdybych ho viděla já, viděli by ho i oni.

Dveře se zhouply směrem ke mně a já čekala, až se pětice vplíží dovnitř. Nemluvili spolu, jen se rozprostřeli bok po boku. Srdce mi v hrudi poplašeně zatančilo. Poslední z nich byl ten kouzelník, a když se natáhl, aby zavřel dveře, vyrazila jsem.

Udělal jsem krok k němu, postavila se mu za záda a vystřelila nůž. Neozval se žádný zvuk, který by mě prozradil – Valek mi zbraň upravil. Popadla jsem muže za vlasy, trhla mu hlavou prudce dozadu a přitiskla mu ostří na krk.

„Nehýbej se, nebo tě na místě podríznu,“ zasyčela jsem mu do ucha.

Muž ztuhl, ale zvolal: „Našel jsem ji.“

Ostatní se otočili, ale zbraně netasili. Napřáhli ruce dlaněmi směrem ke mně.

„Klid, Jeleno,“ pronesl můj rukojmí. „Nepřišli jsme ti ublížit. Musíme s tebou něco probrat.“ Musel to být vůdce skupiny.

„Uprostřed noci? Skrytí za ochranným štítem? Tak to zkus znova.“ Komentář o štítu jsem pronesla kvůli Valekovi. Musel být poblíž, sledoval, jak se situace vyvrbí.

„Obojí je jen pro jistotu. Nechceme, aby nás tu kdokoli viděl.“

„A ten štít?“ zeptala jsem se.

„Abych své muže ochránil. Kdybych tě chtěl překvapit, tak bych se za něj taky skryl.“

To byla dobrá poznámka. „Ale tvoje myšlenky jsou mi nepřístupné. Čtu jen povrchové emoce.“ Které byly pozoruhodně poklidné na to, že šlo o muže s nožem u hrdla. Mohla jsem pátrat v jeho duši, ale to mi přišlo trochu moc. Možná později.

„Všechno ti časem vysvětlím. Je tu ten ixijský vrah?“

„Ty tady ale otázky nekladeš.“ Vzedmula se magie a rukojeť mého nože se rozžhavila doruda. Zalapala jsem po dechu, když mě popálil, a kouřící zbraň upustila.

Vykroutil se mi a tasil meč, namířil mi ho na hruď. Ostatní muži taky zaujali bojové pozice.

„Vím, že si to ještě neuvědomuješ, ale já tady mám vážně navrch. Odpověz mi.“

Místo toho jsem zapátrala smysly a chtěla polapit jeho duši, ale setkala se s nečekanou překážkou. Přesunul štít a teď se taky skrýval za ním. Magie tuhle ochranu nemohla z žádné strany prostoupit. Takže jsem byla v bezpečí já i on – ale fyzické předměty, jako třeba špička jeho čepele, nebyly kouzlem nijak ovlivněny. Najednou se mi hůř dýchalo a po páteři mi skanulo pár kapek potu.

Založila jsem si ruce a nenápadně nahmatala šipky skryté v látce županu. „Valek tu není.“

„Možná lže,“ nadhodil jeden z nich. „Jak to můžeme vědět jistě?“

„To je jednoduché,“ řekla jsem. „Dej si dva prsty na krk, sem.“ Ukázala jsem mu to levačkou, zatímco v pravačce jsem svírala šipku. „Cítíš svůj pulz? Tak to znamená, že tu Valek není. Protože kdyby tady byl, byl bys mrtvý, tedy žádný pulz.“

Jeden z mladších mužů zbledl a ohlédl se přes rameno.

„Můžete se rozdělit a prohledat dům, jestli mi nevěříte,“ navrhla jsem.

„Ne,“ zavelel mág. „Zůstaneme spolu.“

Škoda. Valek by je rád oddělal jednoho po druhém.

Mág ukázal směrem k pohovce. „Sedni si, Jeleno.“

Okamžik jsem to zvažovala. Moje šipka byla plná kura-re. Jedno bodnutí a mág by zůstal paralyzovaný, nemohl by magii používat. Přesto jsem zaváhala, zajímaly mě důvody, proč tu jsou. Bezpochyby Valekova vina. Takže jsem poslechla a usadila se na prostředním polštáři.

Kouzelník si sedl vedle mě. Krátké tmavé vlasy a bledá kůže napovídaly, že patří k Měsíčníákovu klanu. Jednomu

z mužů nakázal, ať přiloží do ohně. Brzy místnost osvětlovaly jasné plameny a já si prohlížela mužovu tvář. Hnědozelené oči, na krajích trochu skosené dolů, mi pohled oplácely. Bylo mu kolem čtyřiceti a černé oblečení zdůrazňovalo jeho mohutnou svalnatou postavu.

„Tak jo, co chcete?“

Křivě se usmál. „Chci, abys mi pomohla zachránit Ledový měsíc z Ixie.“

Zasmála jsem se. „To myslíš vážně? Patří Veliteli.“

„Patří nám. Ukradl ho ze Sitie.“ Úsměv zmizel a teď z něj vyzařoval hněv.

Očividně citlivé téma. „Je skrytý kdesi pod Dušehorami, jen Velitel sám zná jeho přesnou polohu. A kromě toho, proč bych ti měla pomáhat?“

Ukázal na muže kolem pohovky a pak na sebe.

„Budeš mi muset nabídnout něco lákavějšího.“

„Než je záchrana vlastního života?“

„Snažit se ukrást Ledový měsíc je sebevražda, takže je to jen volba, jestli zemřít teď, nebo později. Radši si ušetřím všechny ty komplikace.“

„Ještě že jsem tvou neochotu předpokládal.“ Jeho namyšlený úsměv byl jako chladná dýka rovnou do srdce. „Co tedy záchrana života tvého bratra, je to lákavější?“

„Máte Leifa?“ Mým hlasem prostoupily pochybnosti a skryly strach, který se málem prozradil zachvěním.

„Ach ano. Je na bezpečném místě s mými lidmi,“ řekl kouzelník, „ale jestli mi nepomůžeš získat Ledový měsíc, zemře.“

Zvážila jsem pravděpodobnost toho, že Leifa chytili. Kouzelník se rozvaloval na pohovce a sledoval mě, vyzařo-

valo z něj sebevědomí, ale dál se skrýval za ochranným štítem, v bezpečí před mým kouzlem.

„Máš nějaký důkaz?“ zeptala jsem se.

„Samozřejmě. Ale nejdřív varování. Jestli svým lidem každý den nepošlu zprávu, tak tvého bratra zavraždí.“ Zvedl skleněnou želvičku.

Vnitřek sošky zářil magií, která v něm byla uvězněna. Jeden z Opáliných skleněných poslíčků, s jejichž pomocí spolu mohli kouzelníci telepaticky komunikovat i na velké vzdálenosti.

Ukradl ji Leifovi? „To je tvůj důkaz?“

„Ne. Tohle je pojistka pro mě. Jestli mi ublížíš, nepošlu zprávu a ty nebudeš mít čas bratra najít, než mí muži vykonají své rozkazy. Důkaz mám ve vzpomínkách. Jen do toho, Jeleno. Odstranil jsem štít, jen se podívej.“

Zaměřila jsem svou pozornost na něj, prohledávala jeho myšlenky. Obraz Leifa, spoutaného a s roubíkem v puse, jak se zuřivě zmítá na zemi, se mu vznášel v mysli. I ve mně zabublal vztek, ale potlačila jsem ho. Alespoň prozatím.

Zaplatí mi za každý šrám na bratrově těle. To přísahám.

Kouzelník svým mužům nařídil, aby Leifa ukryli a neřekli mu kam. Pak přišli se složitým způsobem komunikace, který jejich šéfovi zajišťoval bezpečí a svobodu během mise. Když jsem se ponořila hlouběji do jeho myšlenek, zjistila jsem jeho jméno: Owen Měsíčník. A taky jsem cítila, že dodrží slovo a Leifovi neublíží, pokud budu souhlasit s jeho požadavky a pomůžu mu ukrást Velitelův Ledový měsíc. Nebude váhat nařídít, aby mého bratra zabili, jestli selžu. Pokusila jsem se zjistit, kde se Leif nyní nachá-

zí, ale bylo to k ničemu. A pak se najednou moje spojení s Owenem přerušilo.

„To by stačilo. Věříš mi?“ zeptal se.

„Ano.“

„A tvá odpověď?“

„Kdy vyrazíme?“ zeptala jsem se.

Spokojeně se ušklíbl. „Hned. Jdi si sbalit malé zavazadlo. Reede, jdi s ní.“

Mladý muž s krátkými tmavými vlasy udělal krok vpřed. Dovolila jsem mu následovat mě po schodech nahoru, ale zastavila jsem ho před dveřmi ložnice. „Tady zůstaň,“ narážala jsem.

„Ale...“

„Musím se převléknout.“

Ztuhl v ramenu. „Otočím se zády.“

„Ne. Zůstaneš tady. Co si myslíš, že udělám? Má mého bratra.“ Zavřela jsem za sebou a zadržela dech, než jsem vyslala svou sílu k Reedovi. Jak jsem předpokládala, už ho nechránil štít. Owenova důvěra, že budu spolupracovat, by se dala zneužít. Škoda, že Reed nevěděl nic užitečného. Znásobila jsem jeho únavu a nakonec se můj doprovod podvolil a lehl si v chodbě, aby se trochu prospal.

Valek se zhmotnil ze stínů a sevřel mě v dlouhých štíhlých pažích. Vdechla jsem jeho vůni a zaposlouchala se do tlukotu jeho srdce. Silný a vyrovnaný. Ani známka toho, že se plížil po domě.

„Co chceš, abych udělal, lásko?“ zeptal se tichým šepotem. „Mám najít Leifa, nebo vám mám zjednodušit cestu na sever?“

„A co takhle obojí?“

„Je to Ixie. Zprávy tady cestují strašně dlouho v porovnání se Sitií, ale jestli ten výlet o pár dnů zdržíš, mohl bych dostat na místo pár pomocníků.“

„Leif má přednost.“

„Jistě.“ Jeho povzdech mnou projel jako zavibrování. „A to je konec našich prázdnin.“ Stáhl se a já v jeho modrých očích spatřila nadšení. „Je to ale zajímavý problém, mohlo by to být ošemetné.“

„Vysvobod' Leifa a pak si můžeš hrát,“ pokárala jsem ho.

„Slibuješ?“ zeptal se lehkým tónem.

„Jestli se k nim nedostanu jako první.“

„To je moje holka.“ Pustil mě z náruče.

Zatímco jsem se převlékala, zabalil mi zavazadlo. Abych mohla vyrazit do Ixie a nezbuzovala pozornost, budeme tu muset nechat Kiki a zbytek koní. Hodila jsem si přes ramena svůj šedý plášť. Chladnoucí období v Ixii znamenalo ledový vítr a mrazivé noci. Valek bude muset najít Leifa před tím, než začne období bouří, nebo zůstaneme v Ixii zaseklí celé dva měsíce.

Valek mi podal batoh. „Přímo na sever od nás je úkryt poblíž ixijských hranic.“

„Nemáš...“

„Můžeme se o tom hádat později. Je tam spousta ixijských uniforem, peníze a dokumenty. Pořád se budete muset nějak dostat přes hranici, ale jakmile budete v zemi, pomůže vám to.“ Řekl mi, kudy se k tomu úkrytu dostat. „A pak zamířte k VO3 a najdete Velitelův diamantový důl – ten, kde vyrůstal. Jeho značka je VO-3-13 a je na úpatí

Dušehor poblíž severního ledovce. Tam se s vámi sejdu.“
Položil mi ruce na ramena. „Dej na sebe pozor, láska.“

Přitáhla jsem si ho k sobě blíž a stoupla si na špičky, abych ho mohla políbit. V hrudi mi pulzovalo horko a přála jsem si prostě se vpít do jeho kůže. Ale cítila jsem, že se Reed probouzí.

Odstoupili jsme od sebe.

„Pochybuj, že se dostanete k Ledovému měsíci blízko, ale pokud vás k němu nějaký podivný zvrát osudu zavane, nedovol tomu kouzelníkovi, aby na něj sáhl. Ani výměnou za Leifův život. Následky toho...“

„Já vím.“

„Jak?“

„Mistr Bain Krvák mi všechno řekl.“

„Dobrá.“

Klika se otočila a Valek se pohnul, znovu rychle zmizel ve stínech.

Reed vstoupil dovnitř a podezřívavě se mračil.

„Jsem připravená,“ řekla jsem mu a prošla kolem. Připojila jsem se k Owenovi a trojici jeho mužů v obýváku. Nečekala jsem, až to Owen přikáže, a rázně nařídila: „Tak jdeme.“

Zavedla jsem je ven a obrátila se na sever. Byla jsem si jistá, že Owen ví, jak silný Ledový měsíc je. Ale vsadila bych svůj přívěsek ve tvaru motýla na to, že netuší, že byl Veliteli dán – neukradl ho – mistry kouzelníky do úschovy. Na hlídání.

ČÁST 2

Valek

Valek se díval, jak Jelena, Owen Měsíčník a čtveřice jeho mužů míří na sever do Ixie. Chladný vítr se proháněl holými větvemi stromů a jemu přejel po zádech mráz. Byla v menšině a ten kouzelník se mohl chránit štítem. V hrudi se mu svíjely obavy, když zmizeli za drobným kopečkem. Jelena ty muže vedla na nemožnou výpravu – získat Ledový měsíc z Velitelova dolu. Kdyby na tom nezávisel Leifův život, pět vetřelců by už bylo po smrti.

Přišel čas ten problém napravit, pomyslel si Valek. Osedlal svého koně Onyxe. Kiki vystrčila hlavu ze svého stání a rozmrzele se na něj podívala. Protože na koních v Ixii jezdili jen generálové a výjimečně důstojníci, musela tu zůstat a čekat na Jelenin návrat. Onyx jí bude chybět, ale s tím se nedalo nic dělat. Potřeboval se do Citadely dostat co nejrychleji.

Nakrmil Kiki a podrbal ji za ušima, než se vyšvihl na svého černého koně. Na okamžik si přál, aby s koňmi dokázal komunikovat stejně jako Jelena, ale věděl, že jsou chytří. Poprosil Onyxe, ať spěchá do Citadely, a ten se okamžitě tryskem rozběhl vpřed.

Dorazili k severní bráně s prvními paprsky úsvitu, které se zaleskly na bílých mramorových hradbách. Onyx zamířil rovnou k Domovu mágů v severovýchodním kvadrantu města. Valek přemýšlel, jak se asi daří Jeleně. Byla unave-

ná? Dělal si starosti? Ale jakmile dorazili k bráně Domo-
va, uschoval tyto starosti kdesi hluboko v srdci.

Protože neměl čas na zdvořilosti, informoval strážného,
že se potřebuje okamžitě setkat s mistryní Irys Drahoa-
movou. Nečekal na povolení ke vstupu. Onyx snadno pře-
skočil dřevěnou zábranu, ten trik se naučil od Kiki. Přejeli
nádvoří a honem k administrativní budově.

Jestli Irys ještě nebyla ve své pracovně, brzy tam zamí-
ří. U vstupu byl vždycky alespoň jeden kouzelník a ten dá
druhé nejsilnější kouzelnici vědět, že Valek, Velitelův vrah,
na ni čeká.

V jistých situacích se tahle nechvalná proslulost hodí.

Seskočil z Onyxe a vstoupil do budovy, do Irysiny pra-
covny se dostal, aniž by kohokoli potkal. Nebyl překvape-
ný, když ji našel u pracovního stolu. Obvykle pevně stažené
vlasy jí visely rozpuštěné na ramena, jako by se je přestala
snažit učesat.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Kde je Leif?“

Přejela očima jeho zaprášené cestovní oblečení. „Já se
ptala první.“

Otráveně si odfrkl. Ano, mohl zjistit, kde se Leif na-
posledy nacházel, i bez její pomoci, ale nechtěl plýtvat ča-
sem. Kromě toho mohla mít Irys nějaké bližší informace
o Owenu Měsíčníkovi. Převyprávěl jí celé půlnoční pře-
padení.

„Na Owena si pamatuju. Namyšlený malý hajzlík z bo-
haté rodiny. Jeho nejsilnější stránkou je myšlenková ko-
munikace. Je to jediný kouzelník, kterého znám, co dokáže

druhému kouzelníkovi lhát i ve vlastní mysli. Většina lidí to nedokáže, když se s jejich myšlenkami někdo propojí, ale on ano.“

„Kde je Leif?“ zeptal se znovu Valek.

„Radní Měsíčníáková si vyžádala jeho pomoc při vyslýchání vraha. Nebyly nalezeny všechny oběti a oni chtěli použít Leifovu magii k nalezení jejich ostatků.“

„Máš od něj z poslední doby nějaké zprávy?“

„Ne, a začínala jsem si dělat starosti. Naposledy se mi ozval před třemi dny. Nahlásil, že se pozdě v noci dostal do Fulgoru a že se na radnici vydá druhý den.“

„Můžeš se spojit s někým z lidí té radní?“ zeptal se.

Irys přikývla a vytáhla z kapsy skleněnou sošku. Hádal, že to káň žhne magií, ale on ji neviděl. Zadávala se do hlubin poslíčka.

„Zeptej se, jestli se Leif ohlásil Tamě Měsíčníákové,“ řekl. Potřeboval vědět, jestli Owenovi muži Leifa přepadli před tím, nebo po tom, co s ní mluvil.

Irys se zamračila. „Budeme muset počkat. Můj kontakt se radní zeptá a ozve se. Jdi se vyspat, Valeku, vypadáš vyčerpaně.“

Byl to dobrý nápad, ale spánek se zdál nemožný. Valek toužil po akci. Ruce ho svrběly touhou ublížit těm lidem, kteří uvěznilí Leifa a teď měli Jelenu. Místo toho odvedl Onyxe do stájí a připojil se k rannímu tréninku, cvičil práci s mečem spolu se studenty, dokud se neobjevila Irys a nepřivolala ho mávnutím.

„Radní Měsíčníáková Leifa vůbec nevolala, neviděla se s ním,“ řekla.

Valek to převracel v hlavě. Leif byl nejspíš unesen před třemi dny. Mohl být ještě pořád na území Měsíčníkova klanu nebo někde u Oblakova klanu, dokonce i na zemi Peříčkova klanu. Bude se muset vydat do Fulgoru, ale Onyx potřeboval ještě pár hodin odpočívat, než budou moci vyrazit. Neochotně tedy konečně přijal Irysinu radu a šel se vyspat.

Někdy v polovině odpoledne už Valek s Onyxem mířili k Fulgoru. Zdálo se, že kůň cítí jeho netrpělivost, a tak se hnal kupředu ještě rychleji než obvykle. Čtyřdenní cesta jim zabrala jen tři a půl dne. Valek se ujistil, že našel čisté stáje, a sám po příjezdu vytřel černého koně do sucha.

„Trávíš s těmi písečnickými koňmi moc času,“ řekl mu a vděčně ho poplácal po krku. Onyx byl nakrmený, napojený a v pohodlí a Valek spěchal do svého bezpečného úkrytu. Bylo mu jedno, jestli ho na ulicích Fulgoru někdo pozná, ale ujistil se, že ho nikdo nevidí, když vstupoval do malého, nenápadného městského domku kousek od sálu pro zasedání místní Rady.

Agentka, která měla právě službu, vystřelila do stoje, když se Valek objevil. Otevřela pusku a chystala se začít hlášení o tom, co se ve městě děje, ale umlčel ji jedním ostrým mávnutím ruky.

„Potřebuju vědět, jestli kterýkoli z fulgorských agentů hlásil, že by spatřil Leifa Liánu Zaltanu během posledních deseti dnů.“

Mladá žena si přitáhla knihu záznamů. Listovala stránkami a pročítala hlášení. Valek přecházel po úzké místnosti. U okna stálo několik křesel, aby to tu působilo domác-

ky, a v krbu vždycky hořel oheň, kdyby bylo potřeba rychle zlikvidovat nějaké důležité dokumenty. Zbytek domu byl však využíván jako kancelář a bezpečný úkryt pro jeho jednotky. Velitel mu nakázal, aby zřídil a spravoval jeden takový úkryt v každém větším městě v Sitii, včetně Citadely. To všechno mělo sloužit k tomu, aby si udržovali přehled o svých jižních sousedech. Jelenu by z toho trefilo, kdyby se o tom dozvěděla, ale Valek nemohl neuposlechnout přímý rozkaz Velitele. Kromě toho se v dobách, jako je tahle, podobné úkryty hodily.

„Pane, byl spatřen, jak před sedmi dny vstupuje do hospody jménem Jez. Před dvěma dny jeden agent hlásil, že jeho kuň zůstává ve stájích lokálu. Nikdo ho nikde ve městě ani na radnici nespatriil.“

Valek se rozběhl do hospody a dostal se tam jen pár minut před tím, než přišlo nejrušnější období dne. Hlavní místnost bzučela hlasy a obsluha se proplétala mezi stolky. Valek vyhledal hospodskou a vyslechl si stejný příběh. Byl tu jednu noc a druhý den zmizel. Počítala s tím, že se Leif nakonec pro koně vrátí.

„Mluvil s někým?“ zeptal se jí Valek.

„Strávil spoustu času s naším kuchařem, jsou přátelé.“

Syčící vůně grilovaného hovězího prostupovala celou kuchyní. Valekovi zakručelo v břiše, což mu připomnělo, že od včerejška nejedl. Kuchař obracel steaky nacvičeným pohybem zápěstí.

„Byl jsem s Leifem vzhůru celou noc,“ sdělil Valekovi. „Mluvili jsme o jídle, žádný překvápko, má pěkně mlsnej jazýček. A pak jsem mu k snídani udělal pár sladkých bo-

chánků. Potom Sarah řekla, že ho tu hledali nějaký strážný.“ Pokrčil rameny. „Pověděl mi, že sem přijel, aby jim pomohl, tak jsem myslel, že všichni odešli spolu.“

Valek mu poděkoval a vyšel z kuchyně. Vrátil se do hlavní místnosti hostince a usadil se ke stolu zády do rohu, objednal si hovězí steak. Nebylo potřeba geniální mysli, aby bylo jasné, že ti strážní nebyli skuteční strážní. Když se najedl, vyrazil směrem k fulgorskému poradnímu sálu. Aby udrželi zdání, že jsou opravdu tím, kým předstírají, museli strážní nejdřív spolu s Leifem vyrazit správným směrem a až pak ho dostat do nějaké opuštěné uličky.

V šednoucím soumraku pátral v ulici, hledal místa, která by sám použil pro přepadení. Nahlížel do potemnělých průchoďů a kroužil kolem opuštěných budov. Ústí jedné uličky několik bloků od hospody vypadalo, že se tu nedávno odehrála nějaká potyčka. Nemuselo to nic znamenat, ale potřeboval to prozkoumat dřív, než slunce úplně zapadne. V půli cesty narazil na známky toho, že tudy někoho táhli směrem ke dveřím jakéhosi skladiště. Kliku a panty pokrývala rez, ale zámek ne.

Vážně to je tak snadné? Valek dveřím nevěřil, a tak vyšplhal do druhého patra a našel odemčené okno. Plížil se prázdnou budovou a nenarazil v patře na nic a nikoho. Dole ale v rohu velké místnosti našel mačetu. Čepel byla potřísněná zaschlou krví a poblíž si všiml několika mělkých škrábanců v cihlové zdi – byla už příliš velká tma na to, aby je rozluštil.

„Potřebuješ světlo?“ ozval se ženský hlas.

Když za ním zapláol oheň, Valek se otočil a popadl dýky. Šest postav v černém se před ním rozprostřelo do útočné

pozice a všichni na něj mířili meči. *Takže to asi tak snadné nebude.*

Valek byl doslova zahrán do rohu. Šest ozbrojených postav mu blokovalo únikovou cestu. Dál se tvářil nevzrušeně, ale v duchu se vyplísnil za takovou chybu.

„Jen šest?“ zeptal se znuděně. „Ale, ale.“ Odfrkl si a protočil dýky v dlani. „Chcete se vzdát rovnou, nebo za chvíli?“

Žena se zasmála, byl to hluboký, skoro svůdný zvuk. Zvedla lucernu do vzduchu. Stála v bezpečí chráněná půlkruhem bojovníků, přetáhla si kapuci níž přes obličej a skryla svou tvář. „Jsme si velmi dobře vědomi tvé pověsti. A musím říct, že jsem zklamaná.“

O Valekovu kůži se otřela magie. Alespoň jeden z útočníků byl kouzelník, a i když byl Valek vůči kouzlům imunní, cítil je, a pokud budou dost silná, mohla by ho zpomalit.

Žena pokračovala: „Očekávali jsme, že se objevíš, ale rozhodně jsme nečekali, že bude tak snadné tě chytit.“

„Kdo říká, že jsem chycený?“ zeptal se.

Řadu bojovníků rozechvělo uchechtnutí. Valek si je prohlížel, měli na sobě dobře padnoucí černé oblečení, které zakrývalo všechno kromě jejich očí, v jistých rukách svírali ostré meče a několik z nich taky krátké nože.

Jeho dýky nedosáhnou tak daleko jako jejich zbraně. U nohou mu ležela Leifova mačeta, ale silná čepel by pořád nebyla dost dlouhá. Zvažoval použití šipek namočených v kurare, které měl za pasem – vyrovnaly by šance, kdyby měl čas je hodit.

„Dost škádlení,“ prohlásila žena. „Slož zbraně a my ti neublízíme.“

„Dali jste Leifovi taky takhle na výběr?“ zeptal se.

„Ne. Vlastně pokud se ti dnes večer povede uprchnout, ublížíme mu v odplatě za to, že ses snažil zasahovat. Jelena bude svědkem toho, jak mu sekáme paže.“

Takže ho vážně měli. „A když se vzdám?“

„Neublížíme mu a ty budeš ještě lákavější pobídkou pro Jelenu, aby misi úspěšně splnila.“

„Co když nebude poslouchat Owenovy rozkazy?“

„Ty a Leif budete trpět.“

„Ale vždyť jsi právě řekla, že mi neublížíte.“ Valek dál mluvil rozumně a potlačoval úsměv tváří v tvář ženině vzrůstajícímu podráždění. Možná si myslela, že má navrch, ale Valek měl všechno pod kontrolou.

„Jelenina neposlušnost ti ublíží. Dokud se bude řídit rozkazy, budeš v pořádku.“

Všiml si, že žena mluví specifickým způsobem, který mu připomínal Měsíčního muže. Zvláštní. Většina Písečňákova klanu byla vyvražděna a on si nemohl představit, že by některý z přeživších pracoval pro Owena Měsíčňáka.

„Okamžitě odhoď zbraně,“ nakázala.

Zvažoval to, dával si na čas, jen aby ji rozzlobil. Nebylo pochyb o tom, že by se mu podařilo utéct, ale proč vynakládat tolik úsilí? Nejspíš ho prostě jen zavedou k Leifovi. Nebyli dost chytří na to, aby ho drželi od Jelenina bratra odděleně, což by udělal on na jejich místě. Navíc pokud by utekl, mohli by použít skleněného poslíčka a ohlásit, že do toho strká prsty, pak by ublížili Leifovi dřív, než by ho mohl zachránit. A ještě nikdy ho nikdo nezavřel do vězení, které by ho zadrželo na dlouhou dobu.

Valek pomalu odložil dýky na podlahu a zvedl ruce nad hlavu.

„I ty ostatní,“ nakázala.

Odložil několik dalších zbraní, ale nechal si šipky, šperháky a pár dalších překvapení. Prikázala mu, aby se otočil a dal ruce na zeď. Udělal, co po něm chtěla, a přesně věděl, co se bude dít dál. I když se na ránu připravil, srazila ho na kolena. Pohltila ho černota.

Mezi oči se mu zabodla dýka bolesti. Valek zasténal a dotkl se zadní části hlavy, ohmatal citlivou bouli o velikosti pěsti. Žaludek se mu sevřel nevolností. Ležel bez hnutí, aby nevyhodil večeri.

„Aspoň nejsi mrtvý,“ řekl Leif. „Ačkoli počkej, stačí pár jídel tady a budeš si přát, abys byl.“

Valek otevřel oči. Byl v kamenné cele, jednu stěnu tvořilo mřížoví. Za dveřmi byla široká chodba a další kamenná stěna. Chodba končila kovovými dveřmi po jeho levici. Na vzdálené stěně visely lucerny a osvětlovaly toto úzké vězení, ze své pozice napočítal, že se tu nachází celkem tři cely. Jejich rozložení mu nebylo povědomé.

Leif stál v cele po jeho pravé straně a pozoroval ho s napůl pobaveným výrazem. Celou tvář měl posetou fialovými podlitinami a napůl zhojenými ranami. Na sobě měl modrou kombinézu, která připomínala vězeňskou uniformu.

„Jestli máš být můj rytíř v zářivý zbroji, tak jsem pěkně v hajzlu,“ pronesl Leif.

Opatrně, aby se mu neudělalo zle, se Valek posadil. Na tyhle nesmysly začínal být moc starý. Taky měl na sobě

modrou kombinézu a rychlá kontrola mu prozradila, že mu nezůstalo nic z jeho vlastního oblečení, tedy ani žádné zbraně a šperháky.

„Jsou to profesionálové,“ pronesl Leif. „Sice vaří na-prosto příšerně, ale jsou chytrí.“

„Co tvoje magie?“ zeptal se Valek.

„Mám ubytování deluxe. Hrnc sličty, mokrý zdi, slá-mová postel a ochranný štít.“

„To je od nich pěkné!“ Prohlédl si malou celu a hledal jakoukoli cestu na svobodu.

„Nic mi nechtějí říct. Co se děje?“ ptal se teď pro změ-nu Leif.

Než mu Valek všechno vysvětlil, Leif už podrážděně pře-cházel po svém vězení. „Nemůže jim dát Ledový měsíc. To pře-ce ví, ne?“

Valek se obával, aby je někdo neposlouchal, a tak si po-klepal na ucho a pak přešel do znakového jazyka, který na-učil i Leifa. Pohyby naznačil, že Jelena si je nebezpečí velmi dobře vědoma. Začal mít strach, jak zareaguje, až se dozví, že Valeka zajali. I kdyby se jim povedlo utéct, Owen jí po-řád bude moct lhát.

Musíme se odsud dostat, zaznačoval Leif.

Jo, to bych souhlasil.

Máš plán?

Pracuju na tom.

Leif nevypadal uklidněně. *Tak pracuj rychleji.*

Ozvalo se zazvonění těžké závory odtahované stranou. Dovnitř se na okamžik nahrnul čerstvý vzduch, než se dve-ře zase zabouchly. Valek vyskočil na nohy a přesunul se blíž

k mřížím své cely. Dovnitř vstoupila nejprve pětice ozbrojených stráží a pak známá postava v plášti. Žena svírala skleněnou lišku.

Pod vousy si tichounce zabrumlal nepřeknou kletbu na ty kouzelné komunikační postavičky. Nejen že kvůli nim byla Ixie oproti svým sousedům v obrovské nevýhodě, navíc komplikovaly i tuto konkrétní situaci.

Strážní se drželi daleko z dosahu. Sakra. Valek se napjal, aby zachytil alespoň letným pohledem rysy té ženy, ale nedalo se to.

„Tvoje spřízněná duše nám nejspíš nebude věřit, že jsme tě skutečně chytili,“ oznámila mu stroze. „Až když to uvidí na vlastní oči.“

Vzhledem ke kouzlu ve skle Valek předpokládal, že ho Jelena pozoruje ženínými očima. Založil si ruce na hrudi a zamračil se, zabubnoval prsty na biceps. To chování nebylo jen tak náhodné a on doufal, že si Jelena pamatuje jejich smluvené signály.

Po chvíli žena luskla prsty. Strážní kvapně odemkli Leifovu celu a zahnali ho ke zdi, na kterou ho přitiskli, když žena vstoupila dovnitř. Vytáhla z kapsy ostrý vystřelovací nůž.

Když zmáčkla tlačítko, po kterém čepel vystřelila z krytu, přistoupila blíž k Leifovi. „A teď Jeleně ukážeme, co se stane, když o nás bude pochybovat.“

ČÁST 3

Jelena

Spatřila jsem v Owenově mysli Valeka a potlačila touhu kouzelníka zaškrtit. Owen mluvil pravdu, Valeka se podařilo zajmout a vypadal dost vytočený. Zabubnoval si prsty na paži, vyslal mi tak zprávu – ale protože jsem byla propojena s Owenovou myslí, musela jsem ten vzkaz rozluštit až později.

Owen svou skleněnou želvičku používal ke spojení s další kouzelnicí, která svírala dalšího Opálina skleněného poslíčka. Tímhle podivným dvojitým spojením jsem „viděla“ to, co oni. Už jen to, že jsem slyšela, že Valeka chytili, bylo hrozné, ale když ta žena vytáhla nůž a zamířila k mému bratrovi, ztratila jsem nervy.

No, spíš mě to vytočilo. Vrhla jsem se myslí na ženinu dřív, než Owen mohl spojení utnout. Převzala jsem kontrolu nad jejím fyzickým tělem a zastavila její bodnutí právě včas. Její zmatení trvalo jen několik vteřin, než se jí do mysli nahrnula hrůza a strach, protože si uvědomila, že mám pod palcem její tělo i duši. Hledáčka duší vs. kouzelnice, 1:0.

Ale neměla jsem čas. Vynaložila jsem na její ovládnutí velké množství energie a Owen se už snažil spojení přerušit. Brzy uspěje.

Obrátila jsem čepel a přitiskla jí chladnou ocel na krk. *Mohla bych tě zabít teď a tady, ale neudělám to, řekla jsem jí. Místo toho ušetřím tvůj život a výměnou za to neublížíš*

mému bratrovi ani Valekovi. Jestli se jim ve tvé péči cokoliv stane, najdu si tě, zabiju tě a pošlu tvou duši do ohnivého světa. Je to jasný?

Zpanikařený souhlas mi skrz naše propojení zaplavil smysly.

Posledními zbytky sil jsem ji donutila hodit nůž Valekovi, který ho snadno chytil, a pak jsem uspala ostatní strážné. Vzbudí se, jakmile zmizím, ale doufala jsem, že to bude stačit a Leif i Valek budou mít alespoň maličkou výhodu.

Vrátila jsem se do vlastního těla se slyšitelným prásknutím. Vyčerpání mi svaly proměnilo v tekutinu a já se zhroutila na zem. Zastavili jsme se na noc v cestovním přístřešku poblíž středu vojenské oblasti 5 (VO5) v Ixii. Tady jsem začínala.

Ze své pozice jsem teď měla pěkný výhled na Owenovy boty.

„To bylo nemoudré,“ pronesl hlasem prostoupeným zuřivostí.

„Byl to jen instinkt,“ zašeptala jsem.

„Rozkošné. Ale nezachránilo to ani tvého bratra, ani Valeka. Rozzuřilo mě to a teď nedokážeš bránit ani samu sebe. Čeho jsi doufala, že dosáhneš?“

„Ráda tě rozčiluju.“ Jakmile mi ta slova splynula ze rtů, věděla jsem, že za svoje vtipné poznámky zaplatím. Owen nezklamal. Špičkou boty mě trefil rovnou do žeber. Bolest se mi prohnala kostmi hrudního koše. Nejspíš mi jich pár polámal. Byla jsem moc zesláblá na to, abych se bránila, což taky znamenalo, že jsem se nezvládla vyléčit. A Owen nezůstal u jednoho kopance, chtěl mi ukázat, zač je toho

loket. A to taky udělal, snad nekonečným přívalem kopnutí do žeber, žaludku a do zad.

Mdloby byly tím nejlepším, co se mi za celý den stalo.

ČÁST 4

Valek

Kouzelnice, tedy spíš Jelena, která se v tu chvíli zmocnila jejího těla, hodila Valekovi nůž. Chytil zbraň v okamžiku, kdy se žena zhroutila k zemi.

„Pohni sebou,“ nařídil Leifovi.

Leif nezaváhal. Strážní, které Jelena nejspíš uspala, se začínali vrtět. Ale jakmile za sebou Leif zabouchl dveře celý, vyskočili na nohy a spustili jekot.

„Na.“ Valek mu podal skrz mříže nůž. „Zaraz jeho špičku do zámku a zlom ho. Rychle.“

„Proč?“ zeptal se Leif.

„Mají klíče.“

„Aha!“ Zabručel úsilím, ale povedlo se mu vklínit ocelovou špičku do zamykacího mechanismu dřív, než kouzelnice mohla odemknout. Dočasně opatření.

Valek čekal, že na Leifa zaútočí kouzly, ale vzpomněl si pak na ochranný štít, který Leifovu celu obklopoval. Už bylo na čase, aby jedna z těch zatracených věcí pomohla taky jemu.

Leif se zadíval na Valekovu celu. „Jak...“

„Najdi moje oblečení,“ nařídil mu. „Mám v něm spoustu šperháků.“

„V košili nebo kalhotách?“

Valek se usmál. „To je fuk.“

Leif se rozesmál a začal hledat. Dveře do vězení nechal otevřené. Valek se nadechl čerstvého vzduchu a prohlížel si své nové sousedy. Několik strážných se snažilo odemknout dveře cely, ale kouzelnice seděla na Leifově matraci. Během toho zmatku jí sklouzla kapuce.

Možná mluvila jako Písečňáková, ale vizuálně mu připomínala členy Měsíčníkova klanu. Vlasy měla tak světlé, že by se daly považovat za bílé, stejně tak velké stříbrné oči. Bledá pleť by se v Ixii mohla snadno schovat. V očích jí spatřil jiskru strachu a přemýšlel, co jí asi Jelena řekla. Nejspíš jí vyhrožovala, že pošle její duši do ohnivého světa. Ve výhrůžkách Jelenu nikdo nepřekonal – bolest, a dokonce i smrt lidé kvůli správnému cíli občas riskovali, ale věčnost v ohnivém světě? Tak vysokou cenu nikdo platit nechtěl.

Kouzelnice byla zticha, ale Valek nedokázal zkrotit zvědavost. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se jí.

Nevšíkala si ho.

„Jak ses zapletla s Owenem?“ zkusil to.

Znovu zůstala zticha, ale očima zatékala k vlastním dlaním. Svírala je propletené v klíně a na prostředníku pravačky jí seděl jasný rubínový prsten, kdežto na malíčku levé ruky měla diamantovým prsten ve tvaru srdce.

„To jste se ty a Owen Měsíčník vzali, nebo jste jen spřízněné duše?“ zeptal se.

Drobný pohyb v ramenou ukázal její překvapení, ale jinak se její výraz nezměnil. *Působivé.*

„Jsi vdaná. Sitijci většinou své svazky posvětili i oficiálně a taky rádi využijí každé příležitosti k uspořádání oslavy.“ Poklepal si prstem na rty. „Jsi o pár let mladší než on, ale protože jste oba kouzelníci, nejspíš jste se setkali v Domoově mágů.“

Znovu ji zradilo vlastní tělo. Valek měl zatím ve všem pravdu. Ozvaly se kroky a on obrátil pozornost k těm zvukům. Leif se vrátil z horního patra s rukama předpaženými před sebou.

„Říkal jsem ti, že jsou to profesionálové,“ pronesl. Za ním dovnitř nakráčela trojice ozbrojených mužů. Slabé světlo se zalesklo na nabroušených ostřích jejich mečů.

Valek zasténal. Další problémy a zdržení.

„Zacouvej,“ rozkázal muž nalevo. „Nebo tvýho kámoše propíchnu.“

Valek jeho výhrůžku zvažil. „Máš v plánu ho zranit, zmrazit nebo zabít?“ zeptal se. „Výhrůžky by měly být specifické, pokud chceš, aby měly co největší dopad.“

Muž na něj jen zíral.

„Propíchnutí je moc neurčité. Myslím, že když bys řekl něco jako ‚zacouvej, nebo ho bodnu do žaludku,‘ měl bych představu, jak vážně to myslíš. Koneckonců Leifův žaludek je jeho oblíbená část těla, takže je to vlastně dost dobrá výhrůžka.“

„Hele, proč mu to navrhuješ?“ ohradil se Leif s tichým zavrčením.

„Pohni sebou,“ nakázal strážný.

„No jo, už jdu.“ Valek zacouval a levý loket si sevřel pravou rukou.

Když otevřeli dveře, pověděl Leifovi: „Měl jsem ho nechat, ať tě propíchne.“ Odfrkl si. „Tak jednoduchý úkol. Vzdal ses rovnou, nebo jsi aspoň našel moje oblečení?“

„Mně se aspoň podařilo utéct,“ odpálkoval ho Leif. Pak se zastavil na prahu cely. „To jsi teda pěkná legenda. Nechat se takhle přemoct.“ Ukázal palcem na strážné.

„Aspoň jsem naslepo nenakráčel rovnou do pasti.“ Valek přistoupil k Leifovi blíž. „Ty ses nechal unést.“ Opoprvé živě frkl. „Myslel jsem si, že vás v Sitii cvičí líp.“ Přišel tak blízko, že se Leifa téměř dotýkal nosem. „A přitom by tohle zvládlo každé malé děcko.“

Leif zařval a pěstí se rozmáchl po Valekovi. Ten se sklonil a vrhl se na strážného po Leifově pravici, srazil ho na kolena. Leifova rána přistála na čelisti muže nalevo od něj. Na pár okamžiků vypukl zdánlivý chaos, ale Valek naplánoval v hlavě kašdický pohyb už dopředu a všechno začínalo tím sehraným Leifovým úderem.

Tři klíčové prvky úspěšného útoku jsou překvapení, rychlost a intenzita. Během minuty ti dva odzbrojili tři strážné a zamkli je v cele.

„Je jich nahoře ještě víc?“ zeptal se Valek.

„Doufám, že ne. Mám hlad.“

Společně se pak plížili nahoru po schodech. Ačkoli byli oba ozbrojení zbraněmi přemožených strážných, Valek rozhodně nehodlal riskovat. Taková operace klidně mohla zaměstnávat několik dalších žoldáků. A Leif sám řekl, že jsou to profesionálové.

Zastavil se na vrcholku schodiště a poslouchal. Kdesi za ním Leifovi zakručelo v žaludku.

„Pardon,“ zašeptal.

Nad vězením se rozkládal obyčejný dům. Okna byla zakryta těžkými závěsy vpředu i vzadu v domě, tlusté boční zdi znamenaly, že je sídlo součástí řady či bloku podobných budov. Nejspíš všechny vypadají stejně.

Pod svícnem bývá největší tma.

Tohle Valek neochotně schvaloval, právě takhle si sám vybíral bezpečné úkryty.

„Kde jsi na ty tři narazil?“

„V kuchyni.“

Valek potlačil povzdech. Jednoho dne přivede Leifa jeho nenasytný žaludek do skutečného nebezpečí.

Jakmile si potvrdili, že v přízemí na ně už nikdo nečíhá, prohledali vrchní patra a překvapili skupinku hrající karty. Netrvalo dlouho a podrobili si je, odvedli je dolů do vězení, kde se připojili ke svým kumpánům v celách.

„Ty jo, člověk by řekl, že tucet vojáků postačí k tomu, aby nás udrželi pod zámkem,“ nadhodil Leif. Pak zvažněl. „Ten chlápek, který má Jelenu, rozhodně nežertuje, že ne?“

„Ne. A je to taky dost schopný lhář, i když se jeho mysl propojí s myslí jiného kouzelníka.“ Srdce mu jako kouř obtačel strach o Jelenu.

„Můžeme jí poslat zprávu, že jsme na svobodě?“ zeptal se Leif.

„Poslal jsem signál, když byla s Owenem spojena jeho žena a Owen zase dál s Jelenou.“ Valek se odmlčel, jak ho

ohromila komplikovanost magické komunikace. *Ixie musí zapracovat na tom, aby udržela tempo.*

„A?“

„Jestli si pamatuje všechny signály, bude vědět, že jí Owen může lhát a že nemá věřit tomu, co jí ukáže. Doufám, že ho vede po falešné stopě a čeká, až je doženu.“

„A jestli si všechno nepamatuje?“

„Potom se s ní potřebuju setkat dřív, než se dostanou do dolů.“

Valek počítal, kolik času už Jelena strávila na cestě. Když započítal jejich pomalejší tempo, protože se museli snažit postupovat nenápadně a přepížit se přes hlídanou ixijskou hranici, odhadoval, že jsou asi v půli cesty VO5. Museli jít pěšky, aby nebudili podezření, ale on měl Onyxe, což znamenalo, že je dožene asi za sedm dní.

Valek neplýtvá časem.

Nechal Leifa, aby informoval příslušné úřady a přivedl sem vojáky, aby mohli zatknout Selene a Owenovy muže zavřené v celách. Vrátil se do Jezu, osedlal tam rychle Onyxe a zamířil na sever do Ixie.

Přijel na hranici mezi Sitií a Ixijí asi o den a půl později. Jakmile vstoupil do Hadího lesa, obklopili ho ixijští vojáci, ale uklidnili se, když ho poznali. Poslal zprávu Veliteli, a zatímco posel uháněl na severozápad, Valek rychle pokračoval dál do VO5 po užší cestě, která ho snad včas dovede k Jeleně.

ČÁST 5

Janko

Janko zíral na hromadu hlášení na svém stole. Uf. Pročítání hlášení vážně nenáviděl, radši by třeba bojoval s kouzelníkem... ne, tohle škrátáme, radši by pročítal ta hlášení než bojovat s magií. Poklepal si na jizvu v místě, kde býval lalůček jeho pravého ucha, a zvažoval tři věci, které na světě nejvíc nenávidí.

Jedna – magie.

Dva – hlášení.

Tři – písek.

Jasně, byla tu i spousta dalších otravných věcí, které ho pěkně štvaly, ale bez těchhle tří by mohl dost šťastně žít velmi, velmi dlouho.

Ale když měl Valek volno a Ari s Maren pracovali v utajení ve VO2, stal se velitelem bezpečnostních složek v Ixii. Až na to, že ta práce vůbec nebyla tak luxusní, jak se kdysi zdálo. Ani trochu. Zahrnovala čtení a taky psaní hlášení, kontrolu, že strážní provádí všechny procedury tak, jak mají, rozdávání rozkazů hlupákům, poslouchání stížností od hlupáků a taky každonoční rozhovory s Velitelem. Nebylo divu, že se Valek tak často vydával na mise, velet to-muhle cirkusu byla Nuda s velkým N!

Povzdechl si. Stížnosti tu kupu před ním rozhodně nezmenší. Janko si přitáhl to nejsvrchnější hlášení, otevřel ho a projel detailní popis jednání sitijské Rady, kde se hádali

celé hodiny ohledně podoby nového zákona, který bude určovat, jak blízko u řeky může stát mlýn. Zív.

Dveře pracovny se s prásknutím rozletěly, Janko vyskočil na nohy s dýkou v ruce. Na prahu ztuhl mladý voják.

„Říká se tomu klepání a jednou by ti to mohlo zachránit život,“ vyštěkl Janko.

„Omlouvám se, pane, mám naléhavou zprávu od Valeka.“ Ta slova se z něj vyřinula jedním dechem, zakopávala jedno o druhé.

Jankovi po páteři přejela úzkost, ale udržel klidný výraz. „Pojď dál a sedni si, štěně.“ Janko sklidil věci z jedné ze židlí před svým stolem. Jeho polovina téhle velké pracovny, kterou sdílel s Arim, byla o něco... neuspořádanější než ta Ariho. Ale navzdory tomu, co Ari prohlašoval, tu nebyla žádná krysí hnízda. Kontroloval to. Dvakrát.

Voják posedával na krajíčku židle. Janko se vrátil na svoje místo. „Tak jo, ven s tím.“

Zatímco mladíček předával zprávu, Jankův neklid se přetavil v paniku. Ale než skončil, Janko už stál na nohou. „Můžeš jít, odsud už to převezmu.“

„Ano, pane.“

Janko zamířil do Velitelovy poradní válečné místnosti. I když Ixie nebyla ve válce, pořád to byl Velitelův oblíbený sál. Ráno raději pracoval v kruhovém prostoru a nebylo třeba génia na to, aby byl jasný důvod. Ranní slunce proudilo dovnitř barevnými vitrážemi, které lemovaly tři čtvrtiny kruhových stěn. Sedět v tomto pokoji bylo jako sedět uprostřed duhy.

Dva strážníci před místností se narovnali v zádech, když Janka spatřili – to byla jedna z výhod jeho postavení. Za-

klepal na dveře a vstoupil dovnitř, jakmile slyšel Velitelovo povolení.

Jak očekával, Velitel seděl u velikého oválného stolu uprostřed místnosti. Otevřené složky, pergamen, kalamář a kouřící hrnek čaje, to všechno měl rozložené před sebou. Dva diamanty na jeho límci se třpytily barvami – jediný barevný bod na Velitelově jinak černočerné uniformě, která byla skoro stejná jako ta, kterou oblékal sám Janko. Jankova uniforma však měla dva červené diamanty vyšité na límci nití místo drahých kamenů, které zdobily uniformu Velitele.

Probodly ho zlaté oči. „Něco se děje.“ Nebyla to otázka.

„Ano, pane. Právě jsem dostal zprávu od Valeka.“

„Pokračuj.“

Janko zopakoval hlášení. „Rád bych získal vaše povolení vzít si jednoho z koní a k Valekovi se připojit.“

Velitel zůstal bez výrazu. „Ne. Potřebuju tě tady, dej to za úkol někomu jinému. Můžeš jít.“ Vrátil se k práci.

Janko bojoval s touhou vyhrknout svoje námitky, místo toho se zhluboka nadechl a požádal o svolení promluvit.

Velitel odložil pero důrazněji, než bylo nutné, a obrátil se k Jankovi. „Ale rychle.“

Polkl. „Vzhledem k tomu, že jsem... citlivý k magii, pane, věřím, že jsem tím nejlepším, kdo může Valekovi pomoci v boji proti odpadlému kouzelníkovi v Ixii.“

„A kdo se tu postará o bezpečnost, zatímco budeš pryč?“

Na chvíli ho nenapadlo ani jedno jméno, ale pak se zamyslel nad nejlépe vyškolenými lidmi, kteří se právě vrátili ze svých misí. „Gita mi asistuje, ví, co dělat.“

Ticho se prodlužovalo a Janko v sobě zadusil touhu ošívát se.

Konečně Velitel pronesl: „Dobrá. Ohlas se zpátky, jakmile bude situace vyřešena. Rozumíš?“

„Ano, pane.“ Janko vystřelil ze sálu dřív, než si to Velitel mohl rozmyslet. Hnal se chodbami, sbíral zásoby a balil si věci. Jakmile Gitě sdělil, co bude dál, zastavil se ve stájích. Hlavní stájník sice bručel, že se všechno děje tak narychlo, ale osedlal mu tmavohnědého koně s bílou skvrnou ve tvaru diamantu na čele. „Jmenuje se Diamantový whiskey, ale zkráceně mu říkáme jen Whiskey. Tak se o něj dobře starej.“

„Ano, pane.“ Janko si přivázal vaky k sedlu, vyhoupl se na koňský hřbet a zamířil na severovýchod v naději, že Valeka dožene.

ČÁST 6

Jelena

Vědomí se vracelo a zase mizelo. Během chviliek bdělosti se ke mně dostávaly útržky rozhovorů.

„Nebezpečné zpoždění... co sis myslel?“

„... nedá se nic dělat... Selene je vyděšená...“

Když jsem už neodplouvala do sladkého nevědomí, posoudila jsem svou situaci. Zůstala jsem na zemi přístřešku,

dvě žebra jsem měla prasklá a jedno zlomené. Všechna tři se do mě zabodávala s dobělá rozžhaveným ohněm, vždyc-ky když jsem se pohnula. Zhmožděné svaly taky pulzovaly bolestí. A neměla jsem dost síly na to, abych se uzdravila, ještě ne.

Protože jsem neměla na výběr, zůstala jsem nehybně le-žet. Znovu jsem v mysli procházela celé to setkání se ženou, která vyhrožovala Leifovi, a pak jsem si vzpomněla na Va-lekovo znamení. Bylo těžké ho skrz opar bolesti rozluštit, ale snažila jsem se vzpomenout si na všechno, co mě učil.

Leif byl lepší student, pokud šlo o signály. Já jsem si za-pamatovala jen základy – to se hodilo, když jsme byli na misi, kde bylo potřeba ticho – ale teď jsem litovala, že jsem nebyla předvídavější.

Zmateně jsem rozebírala jednotlivá gesta a skládala do-hromady většinu zprávy. Zdálo se, že si je dost jistý, že se jim povede utéct, a taky mě varoval, že Owen lže. To nebyly zrovna žhavé novinky, ale musel mít dobrý důvod k tomu, aby tak zdůraznil něco očividného. Škoda, že jsem nemoh-la přijít na to, v čem by mi vlastně Owen měl lhát.

Den ubíhal, a ačkoli mi Owenovi muži dali jídlo a vodu, pořád jsem neměla dost síly. Napětí mezi nimi narůstalo a já zvažovala, jak to tření ještě podpořit – mohla jsem pro-dlužovat dobu, kterou potřebuju k zotavení.

Konečně si ke mně Owen přiklekl. „Musíme vyrazit. Oka-mžitě.“

„Nemůžu se hýbat,“ řekla jsem. Prohlížel si můj výraz, takže jsem se pohnula a pak zamrkala bolestí, která se pro-hnala mým hrudním košem.

„Jak dlouho?“ zeptal se.

„Pár dnů.“

Moje odpověď jeho lidi poplašila. To je dobře.

„Nemáme tolik času. Někdo začne být podezřívavý a upozorní místní vojáky.“ Promnul si rukou temné strniště na tvářích. V rostoucích vousech mu probleskovala bílá. „Podělím se s tebou o svou sílu, budeš si moct vyléčit akorát svá žebra.“

A tím můj plán skončil. Owen mě chytil za ruce a dovolil mi napojit se na jeho značné zásoby magie. Přitáhla jsem si vlákno moci a opravila škody na svém těle. Když jsem skončila, vytrhla jsem mu ruce, ale on mě dál svíral.

„Dnes jsem mluvil se svým druhým týmem,“ řekl mi. „Navzdory tvému vměšování se nic nezměnilo.“

V jeho vzpomínkách jsem spatřila Valeka přecházejícího po malé cele. Ve tváři se mu nezračily žádné emoce – to bylo zlé znamení. Možná už utéct nemohl. Pak se mi před očima zjevil Leif. Ležel na slaměném lůžku, nespál ani nebyl v bezvědomí, modřiny na tváři vyvstávaly proti nepřirozeně bledé pokožce. Krev mu zmáčela látku tuniky na pravém rameni i hrudi.

„Přežije to,“ řekl Owen. „Prozatím. Ale ještě jeden takový trik a příkazu Selene, ať ho znovu bodne, ale tentokrát nemine.“

Smísl se ve mně strach a vztek a natáhla jsem se k Owenově duši. Kdybych dokázala ovládnout jeho tělo...

Pustil mé ruce a vztyčil mezi námi štít. „Ale ne, ani to nezkoušej.“ Zamrkal na mě, jako by nemohl uvěřit vlastním očím. „Co jsem ti právě řekl?“

„Budeme mít společnost,“ zavolal Reed ze svého místa u předního okna.

Owen zaklel. „Koho?“

„Ixijské vojáky.“

Další kletby. „Kolik?“

„Tucet.“

„Barvy?“

„Mají na sobě zelenou a černou.“

Uniformy VO5. To nebylo tak děsivé jako Velitelovi vojáci. Owen mě vytáhl na nohy a já si oprášila špínu z košile a kalhot. Všichni jsme na sobě měli fialovo-černé uniformy z VO3, tvářili jsme se, že jsme horníci vracející se po dodávce do VO3, a měli jsme i dokumenty, které to dosvědčovaly. Já jsem ale doufala, že formuláře, které nese-me, se nedávno nezměnily. Ty standardní byly upravovány velmi pravidelně, právě aby je nikdo nemohl padělat. Jestli naše dokumenty nebudou vypadat správně, zavrou nás. Ne že by se mi nelíbila představa Owena a jeho slouhů za mřížemi, ale to by nepomohlo ani Valekovi, ani Leifovi.

Vojáci vstoupili a zaujali kolem nás obranné postavení. Přišel čas zjistit, jestli naše dokumenty projdou inspekcí.

Poručík si prohlédl naše uniformy i tváře a já jsem udržela neutrální výraz, ačkoli se mi v hrudi usadilo zklamání. Logicky jsem samozřejmě věděla, že Valeka polapila Owenova spolupracovnice Selene. Přesto jsem doufala, že měl čas poslat mi nějaké ixijské posily. Ale ani jednoho ze sedmi vojáků jsem nepoznávala, stejně tak poručíka, který nám pečlivě prohlížel dokumenty. Možná jeden či dva z těch pěti mužů, co zůstali venku, budou mými spojen-

ci. Šance nebyla velká, ale teď jsem byla ochotná přijmout i ten nejmenší ždibec optimismu.

Dokumenty, které mohly, ale nemusely projít, tvrdily, že jsme horníci vracející se domů. Varovala jsem Owena i jeho pěti muži, ať drží jazyk za zuby, protože by je mohl prozradit přízvuk. A taky jsem Owena požádala, ať nepoužívá kouzla, protože někteří Ixijci je dovedou zaznamenat.

Přemýšlela jsem, co by dělal, kdyby se nás pokusili zajmout. Byli v přesile a jeho magie byla podle všeho limitována na ochranné štíty a mentální komunikace. Znamenal by boj konec jeho výpravě za ukradením Ledového měsíce? Byl by to taky konec Leifa a Valeka? V krvi mi vařila zbytečná zuřivost. Owen pěkně zaplatí za to, že vyhrožoval těm, které miluju.

Ačkoli vypadal mladě, světlomasý poručík měl bystré modré oči, které naznačovaly, že nejspíš nebude lehké ho obelstít. Zeptal se Owena, co jsme doručovali.

„Diamanty pro generála Ute,“ řekla jsem.

Upřel oči na mě. „Vážně? O tom nic nevím.“

„Jistěže ne. Neradi rozhlašujeme, že cestujeme zemí s drahými diamanty.“

„Proto jsou tví společníci ozbrojení?“

„Ano, pane.“ Naučila jsem se od Valeka, že je dobré odpovídat pouze na otázky, které byly položeny, a nic dál nerozvíjet.

„Proč je generál potřebuje?“

„Nevím, pane. Jen plním rozkazy.“

„Chápu. Kde pracujete?“

„V dole 3-19, pane.“

Poručík si nás ještě jednou prohlédl a pak ukázal na můj bok. „Co se ti stalo?“

Střelila jsem očima dolů – košili jsem měla potrhanou a skrze díru byla vidět veliká podlitina. „Upadla jsem.“

Zatímco se na mě voják podezřívavě díval, Owen se napsal. Poručíkův výraz se najednou vyhladil, pak byl na chvíli zcela bez výrazu a nakonec se vrátil k normálu. „Vaše dokumenty jsou v pořádku, můžete jet,“ prohlásil.

Navzdory mému varování Owen použil magii, aby toho muže ovlivnil. Ale to riziko se vyplatilo, takže jsme si posbírali věci a odjeli směrem na sever. Jakmile jsme byli daleko z dosahu ixijských vojáků, vyslala jsem zpátky k poručíkovi tenké vlákénko moci. Prohledala jsem jeho povrchové myšlenky a vycítila jeho zmatení, které se však pomalu projasňovalo. Ale než mohl na ten podivný incident zapomenout, zasadila jsem mu do hlavy semínko pochybností a doufala jsem, že ho nahlásí nadřízeným.

ČÁST 7

Valek

Pět dnů poté, co Valek odjel z Fulgoru, potkal hlídku v dané oblasti. Vojáci mu zablokovali cestu a rozestavěli se kolem něj do kruhu. Mladý světlovlasý poručík mu přikázal, ať

sesedne, nikdo ze čtrnácti vojáků nevěděl, kdo je. A co hůř, Valek měl pořád pod pláštěm na sobě nijak neoznačené sibijské oblečení.

Vážně potřebuju strávit v Ixii víc času, taky by pomohlo, kdybych se nechal oholit a ostříhat.

Sklouzl ze sedla.

„Doklady,“ natáhl k němu poručík ruku.

Když se Valek představil, poručík se zasmál. „No, já jsem zas Velitel Ixie. Chceš to zkusit znova?“

Řekl mu tajné heslo, které jeho speciální jednotky používaly, když se dostaly do potíží.

„Tahle slova jsou stará dva týdny. Bon, postarej se pro sím o našeho hosta, ať ho nenapadne nic pošetilého.“

Valek se díval na vysokého svalovce, který se k němu blížil – snadno by kolem něj mohl proklouznout a utéct, ale pak by ho pronásledovala celá jednotka. Zbavit se jich by nebyl problém – větší starosti mu dělalo to, že by jeho zmizení mohlo vyvolat větší pozdvižení, a to by zase mohlo upozornit Owena. A poručík by mohl dostat vynadáno, ačkoli jen dělal svou práci. Navzdory prostořekému chování z něj Valek vycítil bystrost a inteligenci.

Zpoždění ho rozhodně trápilo, ale nedokázal vymyslet lepší řešení, a tak dovolil jednotce, aby ho zajala. Doufal, že ho na stanici jejich ústředí někdo pozná.

Když se však na stanici dostali, ukázalo se, že mu došlo štěstí.

Když ho spoutaného přivázali k židli ve výslechové místnosti, došlo mu, že jediným řešením je útěk. Poručík se ho zeptal na několik otázek – pro koho pracuješ, máš nějaké

kumpány – a Valek je všechny ignoroval. Místo toho pracoval na odemčení kovových pout kolem zápěstí.

Pak se poručík zeptal: „Spolupracuješ nějakým způsobem s šesticí horníků, kteří tudy prošli a prohlašovali, že vezou diamanty generálovi Ute?“

To nebyla standardní otázka a Valek se předklonil. „Kdy jste je viděli?“ zeptal se.

„Věděl jsem, že to nebude jen tak. Něco na nich...“ zavrtěl hlavou, aby si ji pročistil. „Odpověz mi na otázku.“

„Ne. Už jsi mého času vyplýtvat dost.“ Valek odhodil pouta na stůl mezi nimi a vstal.

Poručík se vyškrábal na nohy, ale než stačil sáhnout po zbrani, Valek mu ji už sebral. Přitiskl mu špičku meče k hrdlu.

„A teď si promluvíme.“

ČÁST 8

Janko

Janko se cestou držel mimo hlavní silnice. Zatím žádná z hlídek, které potkal, nezaznamenala po Valekovi nebo Jelenině skupince ani stopy. Po dvou dnech minul vojáka – trvalo mu jen pár vteřin, než se dovtípil, že jde o posla. Otočil Whiskey, aby ho vyslechl.

„Zprávu nesu kapitánovi Penterovi,“ hlásil vojín a zpražil Janka nedůvěřivým pohledem. „Ne vám.“

Janko sklouzl ze sedadla. „Mám vyšší hodnost než ten tvůj kapitán, tak mi tu zprávu naval, štěndo.“

„Jste jen rádce.“

„Jsem Valekův pobočník.“

Voják se zasmál. „Tak ten byl dobrej.“

Janko otráveně nadával na nedostatek důkazů jeho postavení. Nebylo by zas tak těžké nechat vyrobit nějaké odznaky nebo tetování, speciální uniformy. Nikdo jiný to však nepovažoval za nutné.

Pf. Anonymita byla užitečná – tedy až do chvíle, kdy začala život spíš ztěžovat.

„Opravdu si myslíš, že by Velitel nechal obyčejného rádce jet na svém oblíbeném koni? Podívej se na diamant na jeho čele. Myslíš si, že to je skvrna od přírody?“ Jeho tón naznačoval, že tomu by věřil jen hlupák. Drobná improvizace ještě nikoho nezabila, ne?

„Ehm...“

„Kromě toho už stejně hlavní body té zprávy znám.“

Muž se narovnal, jako by mu došlo, že se ho Janko snaží obelhat. „Je mi líto, pane, ale mám své rozkazy.“

„Jsou to zprávy o podivné skupině obyvatel, kteří cestují na sever.“ Doufal, že se trefil. Vojína prozradilo škrbnutí nosu. Ha! „Jen mi řekni, kde byli spatřeni a kam míří, a já ti půjdu z cesty.“

Voják střílel očima ke koni a pak pronesl: „Potřebujete mluvit s poručíkem Darrenem na strážnici. To on tu skupinu viděl. Tady...“ Zamával pergamenem. „Tady se jen

píše, jestli kapitán ví cokoli o dodávce diamantů pro generála Ute.“

„Na které strážnici, dva nebo tři?“

„Tři, pane.“

Škoda, dvojka byla mnohem blíž. Janko se vyšvihl do sedla. „Díky,“ zahučel a pobídl Whiskey do cvalu a zamířili na východ.

O dva dny později dorazil na strážnici. Když venku spatřil uvázaného Onyx, uvolnil se. Jestli je tu tenhle černý kůň, pak bude blízko i Valek. Onyx si na pozdrav odfrkl, což nebylo překvapivé, on a Jankův kůň strávili pohromadě spoustu času ve Velitelových stájích.

Janko vešel na strážnici.

Seržant okamžitě vyskočil na nohy, aby ho uvítal. „Posel od Velitele?“

Ne, ale pochyboval, že by mu věřili. Tihle chlapíci byli tady v horní dolní trochu odstřížení od zbytku světa. „Ano.“ Janko chvíli přemýšlel, jestli zmínit Valekovo jméno – šéf někdy radši zůstával v anonymitě. Takže se nakonec místo toho zeptal: „Je tady poručík Darren?“

„Vyslýchá vězně, ale určitě tě bude chtít hned vidět. Počkej tu.“ Voják odspěchal.

Vězně? Janko ho následoval, a když seržant vstoupil do místnosti, postavil se Janko za dveře, kde na něj sice nebylo vidět, ale mohl poslouchat.

„Poručíku, právě dorazil posel od Velitele. Přeje si s vámi mluvit.“ Odmklka. „Uf!“

„Přiveď sem toho posla, nebo tvého poručíka naporcuj,“ řekl Valek.